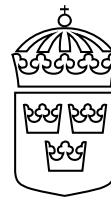

Regeringens proposition

2022/23:95

Erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område – 2019 års Haagkonvention

Prop.
2022/23:95

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 30 mars 2023

Ulf Kristersson

Maria Malmer Stenergard
(Justitiedepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I 2019 års Haagkonvention finns regler om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område. Konventionens regler innebär att konventionsstaterna åtar sig att erkänna och verkställa privaträttsliga domar som meddelats av en domstol i en annan konventionsstat. Syftet med konventionen är att förbättra tillgången till effektiva rättsmedel vid gränsöverskridande handel och investeringar.

EU har tillträtt konventionen, som förutses träda i kraft i förhållande till EU den 1 september 2023. Konventionen blir därmed direkt tillämplig i Sverige. I propositionen föreslås lagregler som ska komplettera konventionen.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 september 2023.

Innehållsförteckning

1	Förslag till riksdagsbeslut	3
2	Förslag till lag om ändring i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden.....	4
3	Ärendet och dess beredning	6
4	Erkännande och verkställighet av utländska domar	6
4.1	Unionsrättsakter och internationella instrument	6
4.2	Svenska nationella bestämmelser	7
5	2019 års Haagkonvention.....	8
5.1	Bakgrund och syfte.....	8
5.2	Innehåll och tillämpningsområde	9
5.3	Erkännande och verkställighet	9
5.4	Övriga bestämmelser.....	10
6	Kompletterande bestämmelser till konventionen	10
6.1	EU:s tillträde till konventionen kräver kompletterande bestämmelser i svensk rätt	10
6.2	Behörig domstol för prövning av ansökan om verkställbarhetsförklaring.....	11
6.3	Handläggning av ansökan om verkställbarhetsförklaring.....	12
6.4	Verkställighet	14
7	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.....	15
8	Konsekvenser.....	16
9	Författningskommentar	17
Bilaga 1	Convention of 2 July 2019 on the Recognition and Enforcement of Foreign Judgments in Civil or Commercial Matters.....	20
Bilaga 2	Sammanfattning av promemorian 2019 års Haagkonvention om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område	33
Bilaga 3	Promemorians lagförslag.....	34
Bilaga 4	Förteckning över remissinstanserna	36
Bilaga 5	Lagrådets yttrande	37
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 30 mars 2023	38

1 Förslag till riksdagsbeslut

Prop. 2022/23:95

Regeringens förslag:

Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden.

Förslag till lag om ändring i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden¹

dels att 1 och 17–19 §§ ska ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast efter 16 § ska lyda ”Verkställbarhet och verkställighet enligt 2005 års Haagkonvention och 2019 års Haagkonvention”.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §²

Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2012 års Bryssel I-förordning),

2. rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2000 års Bryssel I-förordning),

3. konventionen den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område jämte tillträdeskonventioner (Brysselkonventionen),

4. konventionen den 30 oktober 2007 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Lugano-konventionen),

5. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (förordningen om den europeiska exekutionstiteln), *och*

6. Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention).

5. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (förordningen om den europeiska exekutionstiteln),

6. Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention), *och*

7. Haagkonventionen av den 2 juli 2019 om erkännande och verkställighet av utländska domar på

¹ Senaste lydelse av rubriken närmast efter 16 § 2015:428 (jfr 2015:548).

² Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

Genom första stycket 1 och 2 kompletterar lagens bestämmelser även avtalet den 19 oktober 2005 mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Danmarksavtalet), eftersom 2012 års Bryssel I-förordning och 2000 års Bryssel I-förordning tillämpas i förhållandet mellan EU och Danmark till följd av detta avtal.

17 §³

En ansökan om att ett avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2005 års Haagkonvention görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver.

En ansökan om att ett avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2005 års Haagkonvention eller 2019 års Haagkonvention görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver.

18 §⁴

I artikel 13.1 och 13.2 i 2005 års Haagkonvention finns bestämmelser om vilka handlingar som ska bifogas en ansökan som avses i 17 § och om komplettering i vissa fall. Vid handläggning i domstol tillämpas i övrigt lagen (1996:242) om domstolsärenden.

I artikel 13.1 och 13.2 i 2005 års Haagkonvention och i artikel 12.1 och 12.2 i 2019 års Haagkonvention finns bestämmelser om vilka handlingar som ska bifogas en ansökan som avses i 17 § och om komplettering i vissa fall. Vid handläggning i domstol tillämpas i övrigt lagen (1996:242) om domstolsärenden.

19 §⁵

Om ett avgörande förklaras verkställbart enligt 2005 års Haagkonvention, verkställs avgörandet enligt utskökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Om ett avgörande förklaras verkställbart enligt 2005 års Haagkonvention eller 2019 års Haagkonvention, verkställs avgörandet enligt utskökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Denna lag träder i kraft den 1 september 2023.

³ Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

⁴ Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

⁵ Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

3 Ärendet och dess beredning

Den 2 juli 2019 antogs inom ramen för Haagkonferensen för internationell privaträtt (Haagkonferensen) konventionen om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område (2019 års Haagkonvention). De engelska och franska versionerna av konventionen är officiella. Den engelska versionen av konventionen finns i *bilaga 1*.

EU tillträdde konventionen den 29 augusti 2022. För EU, och därmed unionens medlemsstater förutom Danmark, kommer konventionen att träda i kraft tolv månader efter att såväl EU som ett tredjeland har tillträtt konventionen (se artiklarna 28 och 29 i konventionen). Ukraina tillträdde konventionen samma dag som EU. Konventionen kommer därmed att träda i kraft den 1 september 2023, såvida inte någon av parterna under tolvmånadersperioden anmäler att konventionen inte ska ha verkan i förhållande till den andra parten.

Justitiedepartementet har tagit fram och remitterat promemorian 2019 års Haagkonvention om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område. I promemorian lämnas förslag på kompletterande lagregler till konventionen. En sammanfattning av promemorian finns i *bilaga 2*. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 3*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 4*. Remissyttrandena finns tillgängliga i Justitiedepartementet (Ju2022/03004).

Lagrådet

Regeringen beslutade den 16 februari 2023 att inhämta Lagrådets yttrande över ett lagförslag som överensstämmer med lagförslaget i denna proposition. Lagrådets yttrande finns i *bilaga 5*. Lagrådet har lämnat förslaget utan erinran.

4 Erkännande och verkställighet av utländska domar

4.1 Unionsrättsakter och internationella instrument

Sverige är bundet av flera unionsrättsakter och internationella instrument som reglerar frågor om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område.

Inom EU finns Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2012 års Bryssel I-förordning), vilket är det mest tillämplade regelverket på området. Förordningen är en revidering av rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2000 års Bryssel I-förordning). I allt väsentligt ersatte 2000 års Bryssel I-förordning konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet om

verkställighet av domar på privaträttens område (Brysselkonventionen). Brysselkonventionen tillämpas numera endast i förhållande till vissa utomeuropeiska territorier.

Ett instrument som är parallellt till 2000 års Bryssel I-förordning är konventionen av den 30 oktober 2007 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet på privaträttens område (Luganokonventionen). Konventionen har i stort sett samma innehåll som 2000 års Bryssel I-förordning och gäller i förhållandet mellan EU, Danmark, Island, Norge och Schweiz.

En annan konvention som EU har tillträtt är Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention). Konventionen innehåller regler om behörig domstol, erkännande och verkställighet när parterna har avtalat om att en eller flera domstolar i en konventionsstat ska pröva en internationell tvist mellan parterna.

Det finns ytterligare ett antal unionsrättsakter som gäller erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område. En av dessa är Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (den europeiska exekutionstiteln). Syftet med förordningen är att domar som gäller obestridda fordringar ska erkännas och kunna verkställas i en annan medlemsstat utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring. En annan förordning är Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (småmålsförordningen). Förordningen avser att förenkla och påskynda samt sänka kostnaderna i gränsöverskridande tvister om mindre värden. En dom i ett europeiskt småmålsförfarande ska erkännas och kunna verkställas i en annan medlemsstat utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring.

Det finns även andra unionsrättsakter och konventioner som på olika områden reglerar domstols behörighet samt erkännande och verkställighet av domar. Sådana rättsakter och konventioner finns bland annat på familjerättens, transporträttens och immaterialrättens områden.

4.2 Svenska nationella bestämmelser

För att utländska domar ska kunna verkställas i Sverige förutsätts att det finns en särskild föreskrift om det (3 kap. 2 § utsökningsbalken).

Kompletterande svenska bestämmelser till 2012 års Bryssel I-förordning, 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen, Luganokonventionen, förordningen om den europeiska exekutionstiteln och 2005 års Haagkonvention finns i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden (kompletteringslagen). En ansökan om att ett avgörande ska erkännas eller förklaras verkställbart i Sverige enligt 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen eller Luganokonventionen ska enligt kompletteringslagen göras till den tingsrätt som regeringen föreskriver (9 §). Vid handläggning i domstol av ett ärende om erkännande eller verkställbarhetsförklaring tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden (ärendelagen), om inte något annat följer av unions-

rättsakten eller det internationella instrumentet i fråga (11 § kompletteringslagen). Ett avgörande som förklaras verkställbart ska verkställas enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft, om inte något annat följer av unionsrättsakten eller det internationella instrumentet (12 § kompletteringslagen).

Enligt kompletteringslagen gäller vidare att en ansökan om att ett avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2005 års Haagkonvention görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver (17 §). Till skillnad från ovan nämnda unionsrättsakter och internationella instrument finns inte något särskilt förfarande för erkännande. I artikel 13.1 och 13.2 i 2005 års Haagkonvention finns bestämmelser om vilka handlingar som ska bifogas en ansökan och om komplettering i vissa fall. Vid handläggning i domstol tillämpas i övrigt ärendelagen (18 § kompletteringslagen). Om ett avgörande förklaras verkställbart enligt 2005 års Haagkonvention verkställs avgörandet enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft (19 § kompletteringslagen).

Ytterligare kompletterande bestämmelser till de angivna unionsrättsakterna och internationella instrumenten finns i förordningen (2014:1517) om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden på privaträtts område (verkställighetsförordningen). Förordningen innehåller bland annat bestämmelser om vilken tingsrätt som är behörig att pröva ansökningar om erkännande och verkställbarhetsförklaringar och bestämmelser om olika former av intyg.

5 2019 års Haagkonvention

5.1 Bakgrund och syfte

Haagkonferensen är en internationell organisation som har ett nittiotial medlemmar, däribland EU och unionens samtliga medlemsstater. Haagkonferensens verksamhet består huvudsakligen av att förhandla och utarbeta internationella konventioner inom den internationella privaträtts olika områden.

Syftet med 2019 års Haagkonvention är att förbättra tillgången till effektiva rättsmedel och underlätta gränsöverskridande handel och investeringar genom att minska kostnaderna och riskerna som är förknippade med sådana transaktioner.

Till konventionen finns en förklarande rapport som kan vara till hjälp vid tolkningen av konventionen, se Convention of 2 July 2019 on the Recognition and Enforcement of Foreign Judgments in Civil or Commercial Matters, Explanatory Report by Francisco Garcimartín and Geneviève Saumier (i fortsättningen benämnd den förklarande rapporten). Den finns tillgänglig på Haagkonferensens webbplats, www.hcch.net.

Konventionen reglerar erkännande och verkställighet. Den innehåller inte några regler om vilken domstol som är internationellt behörig att pröva en tvist. I de fall en dom uppfyller konventionens bestämmelser ska den erkännas och verkställas. I de fall en dom inte gör det är det fortfarande, med undantag för domar som rör sakrätt i fast egendom i artikel 6, möjligt för en konventionsstat att erkänna och verkställa domen med stöd av nationell rätt eller andra internationella överenskommelser.

Konventionen ska tillämpas på erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område. Från tillämpningsområdet är en rad privaträttsliga frågor undantagna (artikel 2.1). Bland annat undantas frågor om fysiska personers rättsliga status, rättskapacitet och rättshandlingsförmåga, frågor om underhållsskyldighet, familjerättsliga frågor och frågor om arv och testamente. Andra frågor som är undantagna är frågor om konkurs, ackord och liknande, frågor om transport av passagerare och gods och frågor om ärekränkning. Även immaterialrättsliga frågor är undantagna samt vissa konkurrensrättsliga frågor.

5.3 Erkännande och verkställighet

En dom som har meddelats av en domstol i en konventionsstat ska erkännas och verkställas i en annan konventionsstat. Erkännande eller verkställighet får endast vägras på de grunder som anges i konventionen (artikel 4.1). Domen får inte omprövas i sak i den anmodade staten (artikel 4.2). En dom ska erkännas endast om den har verkan i ursprungsstaten och verkställas endast om den är verkställbar i ursprungsstaten (artikel 4.3).

Konventionen innehåller så kallade indirekta behörighetsgrunder som anger vilka domar som är berättigade till erkännande och verkställighet (artikel 5). Ett antal grunder är inte tillämpliga på konsumenter och arbetstagare (artikel 5.2). Grunderna är inte heller tillämpliga på domar i mål om nyttjanderätt till fast egendom för bosättning eller om registrering av fast egendom. Sådana domar kan endast erkännas och verkställas om de har meddelats av en domstol i den stat där egendomen är belägen (artikel 5.3).

När det gäller domar som rör sakrätt i fast egendom innehåller konventionen en exklusiv grund som innebär att en sådan dom ska erkännas och verkställas bara om den fasta egendomen är belägen i ursprungsstaten (artikel 6).

I konventionen anges i vilka fall erkännande och verkställighet får vägras (artikel 7). Vägransgrunderna är knutna till antingen processen i ursprungsdomstolen eller domens art eller innehåll. I vissa fall får erkännande och verkställighet skjutas upp eller vägras på grund av att en parallell domstolsprocess pågår i den anmodade staten.

En part som ansöker om erkännande eller verkställighet ska ge in vissa handlingar till den anmodade domstolen (artikel 12). Det är lagen i den anmodade staten som reglerar förfarandet för att en dom ska erkännas, förklaras verkställbar eller registreras för verkställighet, liksom förfarandet för verkställighet, såvida inte något annat följer av konventionen. Domstolen i den anmodade staten ska agera snabbt (artikel 13).

Ingen säkerhet, borgen eller deposition får krävas från en part som begär verkställighet av en dom, enbart på den grunden att parten i fråga är utländsk medborgare eller inte har sin hemvist eller vistelseort i den stat där verkställighet begärs (artikel 14.1).

5.4 Övriga bestämmelser

Konventionen innehåller även vissa allmänna bestämmelser, bland annat bestämmelser som ger konventionsparterna möjlighet att genom särskilda förklaringar begränsa konventionens tillämpningsområde (artiklarna 17–19).

Vidare finns bestämmelser om förhållandet mellan konventionen och andra internationella instrument (artikel 23). Konventionen ska så långt som möjligt tolkas som förenlig med andra internationella instrument som konventionsstaterna har tillträtt. Av bestämmelserna följer även bland annat att företrädare ges till regelverk som tillkommit tidigare inom en regional organisation för ekonomisk integration, såsom EU.

Konventionen är öppen för alla stater att tillträda och även för regionala organisationer för ekonomisk integration (artiklarna 24, 26 och 27). Artikel 29 innehåller en möjlighet för en konventionsstat att anmäla till konventionens depositarie att förbindelser inte ska uppkomma med en annan stat. Konventionen har verkan mellan två konventionsstater bara om ingen av dem har gjort en sådan anmälan. Vid nya staters tillträde kan anmälan göras inom tolv månader från det officiella meddelandet om tillträdet.

Konventionen träder formellt i kraft efter att den andra staten i ordningen har deponerat instrumentet för tillträde och tolv månadersperioden knuten till det tillträdet har löpt ut (artikel 28). För varje ny stat som därefter tillträder konventionen träder den i kraft i förhållande till den staten efter utgången av motsvarande tolv månadersperiod.

6 Kompletterande bestämmelser till konventionen

6.1 EU:s tillträde till konventionen kräver kompletterande bestämmelser i svensk rätt

Regeringens förslag: Kompletterande bestämmelser till 2019 års Haagkonvention ska införas i lagen med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inte några invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: 2019 års Haagkonvention reglerar erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område. EU har exklusiv behörighet att ingå internationella avtal på området. Enligt artikel 216.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt ska avtal som ingås av EU vara bindande för unionens institutioner och medlemsstaterna. Sverige blir därmed bunden av 2019 års Haagkonvention genom EU:s tillträde och konventionen blir direkt tillämplig i Sverige. Det blir alltså inte aktuellt med någon nationell normgivning som inkorporerar eller transformerar konventionen. För att konventionens regler ska kunna tillämpas i den svenska rättsordningen behövs det däremot kompletterande bestämmelser i nationell rätt.

De bestämmelser som behövs för att komplettera 2019 års Haagkonvention, till exempel bestämmelser om behörig domstol och om förfarandet för verkställighet, motsvarar i många avseenden de kompletterande bestämmelserna för de unionsrättsakter och internationella instrument som finns i kompletteringslagen. Med hänsyn till det sakliga samband som finns mellan 2019 års Haagkonvention och särskilt 2005 års Haagkonvention samt till intresset av att ha en samlad reglering, bör de kompletterande lagreglerna tas in i den lagen. Det bör i enlighet med förslaget i promemorian införas en ny punkt i 1 § i kompletteringslagen som anger att lagen innehåller kompletterande bestämmelser till 2019 års Haagkonvention.

6.2 Behörig domstol för prövning av ansökan om verkställbarhetsförklaring

Regeringens förslag: En ansökan om att ett utländskt avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2019 års Haagkonvention ska göras till den tingsrätt som regeringen föreskriver.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inte några invändningar mot förslaget. *Sveriges advokatsamfund* anser att denna typ av ärenden bör samlas vid färre domstolar.

Skälen för regeringens förslag: Förfarandet för erkännande, verkställighetsförklaringar och verkställighet m.m. av en utländsk dom regleras av lagen i den anmodade staten, om inte något annat följer av konventionen (artikel 13.1 i 2019 års Haagkonvention).

För att utländska domar på civilrättens område ska kunna verkställas i Sverige krävs i många fall att en domstol i ett så kallat exekvaturförfarande förklarat domen verkställbar. Efter att domen har förklarats verkställbar kan en part ansöka om verkställighet hos Kronofogdemyndigheten. Detta gäller till exempel för domar som ska verkställas enligt 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen, Luganokonventionen eller 2005 års Haagkonvention. Ett sådant exekvaturförfarande bör gälla även för utländska domar som omfattas av 2019 års Haagkonvention. En ansökan om verkställbarhetsförklaring enligt andra unionsrättsakter och internationella instrument i kompletteringslagen görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver (9 och 17 §§ kompletteringslagen). Detsamma bör gälla för

2019 års Haagkonvention. Det bör därför i enlighet med förslaget i promemorian anges i 17 § kompletteringslagen att en ansökan om verkställbarhetsförklaring enligt 2019 års Haagkonvention görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver.

Vilka tingsrätter som är behöriga att pröva en ansökan om verkställbarhetsförklaring framgår av 2 § verkställighetsförordningen. *Sveriges advokatsamfund* anser att det skulle främja kvaliteten i avgörandena om den här typen av ärenden samlas vid färre domstolar. Enligt samfundet skulle domstolarna då få bättre möjligheter att utbilda sig på området. Regeringen kan dock konstatera att ärenden enligt 2005 års Haagkonvention och andra instrument på området redan är koncentrerade till vissa i verkställighetsförordningen särskilt utpekade tingsrätter. Det bedöms inte finnas skäl att införa en annan ordning för ärenden enligt 2019 års Haagkonvention.

En fråga som tas upp i promemorian är om det bör införas ett förfarande även för erkännande av utländska domar. I likhet med 2005 års Haagkonvention gäller enligt 2019 års Haagkonvention att förfarandet för bland annat erkännande regleras av lagstiftningen i den anmodade staten (artikel 13.1). För 2005 års Haagkonvention har det bedömts att ett sådant förfarande inte behövs, se propositionen Avtal om val av domstol – 2005 års Haagkonvention (prop. 2014/15:93 s. 15 och 16). Det har inte framkommit att det skulle behövas för 2019 års Haagkonvention heller. I enlighet med bedömningen i promemorian, som ingen remissinstans invänt mot, bör något särskilt förfarande för erkännande inte inrättas. Det innebär att domstolen i förekommande fall får ta ställning till om en utländsk dom ska erkännas utifrån de förutsättningar som gäller enligt konventionen och vid handläggningen tillämpas då vanliga regler för rättegången.

6.3 Handläggning av ansökan om verkställbarhetsförklaring

Regeringens förslag: Ärendelagen ska tillämpas vid handläggning i domstol av ansökningar om verkställbarhetsförklaring.

Det ska genom en hänvisning i kompletteringslagen framgå vilka handlingar som ska bifogas en ansökan om verkställbarhetsförklaring.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inte några invändningar mot förslagen. *Sveriges advokatsamfund* framför att förfarandet för ansökan kräver att ledning behöver sökas i såväl ärendelagen som konventionen och efterfrågar ett förtydligande i kompletteringslagen om hur ansökan görs. *Uppsala universitet (Juridiska fakulteten)* efterfrågar förtydliganden om hur ingående svensk exekvaturmyndighets prövning av ursprungsdomstolens behörighet enligt artiklarna 5 och 6 i konventionen ska vara. Fakulteten uppmärksammar även att den svenska översättningen av konventionen som bilagts promemorian på vissa ställen inte överensstämmer med konventionens officiella engelska och franska versioner.

Skälen för regeringens förslag: Vid handläggning av verkställbarhetsärenden enligt 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen, Luganokonventionen och 2005 års Haagkonvention är ärendelagen tillämplig

(11 och 18 §§ kompletteringslagen). Det finns inte skäl att ha någon annan processlag för handläggning av ärenden enligt 2019 års Haagkonvention. Ärendelagen bör alltså gälla vid handläggningen av verkställbarhetsärenden även enligt den konventionen. Det bör därför göras ett tillägg i 18 § kompletteringslagen om att ärendelagen ska vara tillämplig vid handläggningen i domstol av ärenden om verkställbarhet enligt 2019 års Haagkonvention. Därigenom blir flera av ärendelagens bestämmelser tillämpliga, bland annat de som gäller domstolarnas sammansättning, vilka uppgifter en ansökan ska innehålla, brister i en inledande skrivelse och hur skriftväxlingen ska gå till. Av ärendelagen framgår att beslut får överklagas till hovrätten respektive Högsta domstolen och att prövningstillstånd krävs i båda instanserna. Ärendelagen är utformad för en effektiv och ändamålsenlig handläggning. Någon särskild reglering för att uppfylla konventionens krav på skyndsamhet i artikel 13 krävs därför inte.

När det gäller ansökan om verkställbarhetsförklaring krävs enligt konventionen att sökanden bifogar vissa handlingar till sin ansökan (artikel 12.1). Det handlar bland annat om en bestyrkt kopia av den utländska domen och de handlingar som krävs för att fastställa att domen har verkan eller, i tillämpliga fall, är verkställbar i ursprungsstaten. Domstolen kan begära in ytterligare handlingar som behövs för att bedöma om det finns förutsättningar att förklara ett avgörande verkställbart (artikel 12.2). Motsvarande gäller för 2005 års Haagkonvention (artikel 13.1 och 13.2). I kompletteringslagen bör det på liknande sätt som för 2005 års Haagkonvention genom hänvisning till konventionen framgå vilka handlingar som ska bifogas en ansökan om verkställbarhetsförklaring och att komplettering kan begäras (18 § kompletteringslagen). Det finns därutöver inte skäl att införa några ytterligare förtydliganden i kompletteringslagen vad gäller förfarandet för ansökan, vilket efterfrågas av *Sveriges advokatsamfund*. När det gäller prövningen och vad som krävs för bifall till en ansökan, till exempel i fråga om ursprungsdomstolens behörighet enligt artiklarna 5 och 6 i konventionen som *Uppsala universitet (Juridiska fakulteten)* lyfter, är det frågor som bör överlämnas till rättstillämpningen. Som anges i avsnitt 5.1 har det till konventionen utarbetats en förklarande rapport som kan vara till hjälp vid tolkningen av konventionens bestämmelser.

Konventionen innehåller även en bestämmelse som anger att om de handlingar som bifogas en ansökan inte är upprättade på den anmodade statens officiella språk ska de åtföljas av en auktoriserad översättning till ett officiellt språk, såvida inte lagstiftningen i den anmodade staten föreskriver annat (artikel 12.4). I svensk nationell rätt är huvudregeln att samtliga handlingar som ges in till en domstol ska vara skrivna på svenska. Även handlingar på andra språk än svenska kan i vissa fall godtas. Det är domstolens uppgift att i det enskilda fallet bedöma om och i så fall i vilken utsträckning som avsteg kan göras från huvudregeln om att handlingar som ges in ska vara skrivna på svenska. Om en handling som en part ger in är skriven på ett annat språk än svenska får domstolen vid behov låta översätta handlingen (48 § ärendelagen och 33 kap. 9 § rättegångsbalken). Domstolen kan förelägga parten att tillhandahålla en översättning (jfr NJA 2011 s. 345 och NJA 2022 s. 62). Det finns i enlighet med bedömningen i promemorian inte skäl att i fråga om krav på översättning av handlingar vid tillämpning av 2019 års Haagkonvention uppställa andra regler än vad

som annars gäller enligt svensk nationell rätt. I fråga om översättning av handlingar som bifogas en ansökan om verkställbarhetsförklaring enligt 2019 års Haagkonvention bör således 48 § ärendelagen tillämpas i stället för artikel 12.4 i konventionen.

Uppsala universitet (Juridiska fakulteten) uppmärksammar att den svenska översättningen av artiklarna 4.3, 5.1 a, 7.1 b och 12.1 c skiljer sig från den engelska och franska konventionstexten. I den svenska översättningen av artiklarna 4.3 och 12.1 c hänvisas till exempel till att en dom ska ha vunnit laga kraft medan den engelska och franska versionen anger att domen ska ha verkan i ursprungsstaten för att kunna erkännas. Som anges av fakulteten är den engelska respektive franska konventionstexten de enda två officiella språkversionerna av konventionen och de har därmed företräde framför översättningar som gjorts till andra språk (jfr artikel 32 i konventionen).

6.4 Verkställighet

Regeringens förslag: Ett utländskt avgörande som förklaras verkställbart enligt 2019 års Haagkonvention ska verkställas enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inte några invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Verkställighet av en utländsk dom ska ske enligt lagen i den anmodade staten, om inte annat följer av konventionen (artikel 13.1). Konventionen innehåller inga regler som tar sikte på själva verkställigheten av en dom. Verkställighetsförfarandet regleras alltså uteslutande av nationell rätt.

I svensk rätt finns bestämmelser om verkställighet i utsökningsbalken. Enligt dessa regler är utgångspunkten att en ansökan om verkställighet av en utländsk dom som förklarats verkställbar i Sverige ska ges in till Kronofogdemyndigheten. Kronofogdemyndigheten hanterar sedan verkställighetsärendet inom ramen för utsökningsbalkens bestämmelser. Olika bestämmelser gäller för verkställigheten beroende på vilken typ av avgörande det är fråga om. Enligt 3 kap. 3 § utsökningsbalken får en dom verkställas utan särskilda villkor när den har fått laga kraft. Särskilda regler gäller för verkställighet av domar som inte har fått laga kraft (3 kap. 4–10 §§ utsökningsbalken).

En grundläggande förutsättning för att en dom ska kunna verkställas i en annan konventionsstat enligt 2019 års Haagkonvention är att domen är verkställbar i ursprungsstaten (artikel 4.3). I likhet med 2012 års Bryssel I-förordning, 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen, Luganokonventionen och 2005 års Haagkonvention ställs däremot inte något krav på att domen ska ha fått laga kraft för att den ska kunna verkställas. Att så är fallet framgår indirekt av möjligheten som finns för en domstol att skjuta upp prövningen eller vägra att förklara avgörandet verkställbart om domen har överklagats i ursprungsstaten (artikel 4.4). Samma möjlighet finns om tidsfristen för ett ordinarie överklagande ännu inte har löpt ut. Konventionen innehåller alltså spärrar mot verkställighet av avgöranden

som inte har fått laga kraft. Motsvarande regler i nämnda unionsrättsakter och internationella instrument har ansetts utgöra betryggande spärrar mot verkställighet av avgöranden som inte har fått laga kraft, se bland annat propositionen Verkställighet av utländska domar på privaträttens område (prop. 2001/02:146 s. 41). Det finns inte skäl att göra någon annan bedömning av ett avgörande som förklarats verkställbart enligt 2019 års Haagkonvention.

För att utländska domar ska kunna verkställas i Sverige förutsätts att det finns en särskild föreskrift om det (3 kap. 2 § utsökningsbalken). Det bör därför i 19 § kompletteringslagen tas in en bestämmelse som anger att ett avgörande som har förklarats verkställbart enligt 2019 års Haagkonvention verkställs enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Förfarandet hos Kronofogdemyndigheten vid verkställighet regleras i andra kapitlet i utsökningsbalken. Det bedöms inte finnas behov av några särregler vid verkställighet av utländska avgöranden som omfattas av 2019 års Haagkonvention. Utsökningsbalkens bestämmelser om hur en ansökan ska göras, vad den ska innehålla och vilka handlingar som ska bifogas kommer därmed att vara tillämpliga även när det gäller ansökningar om verkställighet av utländska avgöranden enligt 2019 års Haagkonvention.

Beträffande 2000 års och 2012 års Bryssel I-förordningar, Brysselkonventionen och Luganokonventionen ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av beslut om kvarstad eller annan säkerhetsåtgärd tillämpas när det gäller verkställighet av ett utländskt avgörande som rör en säkerhetsåtgärd (12 § andra stycket kompletteringslagen). Enligt 2019 års Haagkonvention är ett beslut om säkerhetsåtgärder inte att anse som en dom (artikel 3.1 b) och kan därför inte bli föremål för verkställighet enligt konventionen. Det finns därmed inte något behov av en motsvarande bestämmelse vid verkställighet enligt 2019 års Haagkonvention.

7 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag: Lagändringarna ska träda i kraft den 1 september 2023.

Regeringens bedömning: Det finns inget behov av övergångsbestämmelser.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har ingen invändning mot förslaget eller bedömningen.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: För EU:s och därmed Sveriges del träder 2019 års Haagkonvention i kraft tolv månader efter att såväl EU som ett tredjeland har tillträtt konventionen (se artiklarna 28 och 29 i konventionen). Förslagen avser kompletterande bestämmelser till konventionen och bör därmed träda i kraft den dag då konventionen träder

i kraft i förhållande till EU. EU tillträdde konventionen den 29 augusti 2022. I och med att Ukraina tillträdde konventionen samma dag kommer den att träda i kraft den 1 september 2023, såvida inte någon av parterna under tolv månadersperioden anmäler att konventionen inte ska ha verkan i förhållande till den andra parten. Det finns i nuläget inget som talar för att en sådan anmälan kan komma att göras. De kompletterande svenska bestämmelserna föreslås därför träda i kraft den 1 september 2023.

Konventionen innehåller en bestämmelse som föreskriver att den ska tillämpas på erkännande och verkställighet av domar, om konventionen vid den tidpunkt då ett förfarande inleddes i ursprungsstaten hade verkan mellan den staten och den anmodade staten (artikel 16). Utgångspunkten när det gäller ikraftträdandet av processrättslig lagstiftning är att nya regler börjar tillämpas genast efter ikraftträdandet. Det finns därför inget behov av övergångsbestämmelser.

8 Konsekvenser

Regeringens bedömning: Konventionen förbättrar tillgången till effektiva rättsmedel och underlättar gränsöverskridande handel och investeringar. Konventionen och de kompletterande svenska bestämmelserna kan medföra en marginell ökning av antalet ärenden i de allmänna domstolarna och hos Kronofogdemyndigheten. De ökade kostnader som kan uppstå bedöms bli marginella och kan hanteras inom befintliga ekonomiska ramar.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har ingen invändning mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: Konventionen innebär att privaträttsliga domar kan erkännas och verkställas i andra konventionsländer. Konventionen förbättrar tillgången till effektiva rättsmedel och underlättar gränsöverskridande handel och investeringar, bland annat genom att minska kostnader och risker som är förknippade med sådana transaktioner. Den medför också större förutsägbarhet i tvister med internationell karaktär då parterna lättare kan bedöma i vilka fall en dom från en stat kommer att kunna erkännas och verkställas i andra stater.

EU:s tillträde till 2019 års Haagkonvention och de kompletterande svenska bestämmelserna innebär att det kommer bli möjligt att i tingsrätt ansöka om verkställbarhetsförklaring av utländska avgöranden som meddelats av domstolar i länder utanför EU som tillträtt konventionen. Om konventionen får en stor anslutning och därmed ett stort genomslag kan mängden ärenden i de allmänna domstolarna öka. Det är svårt att göra några säkra prognoser om detta, men det bör under alla förhållanden inte bli fråga om annat än en marginell ökning. För domar från länder inom EU kommer det inte att innebära någon skillnad. I dessa fall kommer de EU-rättsliga regelverken att tillämpas.

En eventuell ökning av antalet verkställbara domar medför i förlängningen att också Kronofogdemyndigheten kan få en ökad ärendetillström-

ning. Även här är det svårt att förutse omfattningen av en eventuell ökning, men i enlighet med bedömningen avseende domstolarna bör det inte bli fråga om annat än en marginell ökning.

EU:s tillträde till konventionen och de kompletterande svenska bestämmelserna bedöms sammantaget inte medföra annat än marginellt ökade kostnader för Sveriges Domstolar och Kronofogdemyndigheten. Kostnaderna bedöms kunna hanteras inom befintliga ekonomiska ramar.

9 Författningskommentar

Förslaget till lag om ändring i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden

1 §

Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2012 års Bryssel I-förordning),

2. rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2000 års Bryssel I-förordning),

3. konventionen den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område jämte tillträdeskonventioner (Brysselkonventionen),

4. konventionen den 30 oktober 2007 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Luganokonventionen),

5. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (förordningen om den europeiska exekutionstiteln),

6. Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention), och

7. Haagkonventionen av den 2 juli 2019 om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område (2019 års Haagkonvention).

Genom första stycket 1 och 2 kompletterar lagens bestämmelser även avtalet den 19 oktober 2005 mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Danmarksavtalet), eftersom 2012 års Bryssel I-förordning och 2000 års Bryssel I-förordning tillämpas i förhållandet mellan EU och Danmark till följd av detta avtal.

Paragrafen anger lagens innehåll. Övervägandena finns i avsnitt 6.1.

I första stycket införs en punkt 7 som anger att lagen kompletterar 2019 års Haagkonvention. Genom EU:s tillträde till konventionen blir den bindande för Sverige och övriga medlemsstater i EU förutom Danmark. När konventionen träder i kraft blir den direkt tillämplig i Sverige. EU har lämnat ett förbehåll vid tillträdet till konventionen. Enligt förbehållet kommer konventionen inte att vara tillämplig på domar om nyttjanderätt till fast egendom belägen i EU, för annat än bostadsändamål (jfr artikel

Prop. 2022/23:95 24.1 i 2012 års Bryssel I-förordning). Den engelska respektive franska konventionstexten är de två officiella språkversionerna av konventionen.

17 §

En ansökan om att ett avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2005 års Haagkonvention eller 2019 års Haagkonvention görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver.

Paragrafen reglerar frågan om behörig domstol för en ansökan enligt 2005 års Haagkonvention eller 2019 års Haagkonvention. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

I paragrafen görs ett tillägg som innebär att regeringen i förordning bestämmer vilken tingsrätt som är behörig att pröva en ansökan om verkställbarhetsförklaring enligt 2019 års Haagkonvention.

18 §

I artikel 13.1 och 13.2 i 2005 års Haagkonvention och i artikel 12.1 och 12.2 i 2019 års Haagkonvention finns bestämmelser om vilka handlingar som ska bifogas en ansökan som avses i 17 § och om komplettering i vissa fall. Vid handläggning i domstol tillämpas i övrigt lagen (1996:242) om domstolsärenden.

I paragrafen regleras vilka processrättsliga bestämmelser som ska tillämpas i ärenden om verkställbarhetsförklaring enligt 2005 års Haagkonvention och 2019 års Haagkonvention. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

I första meningen införs en upplysning om att det i 2019 års Haagkonvention finns bestämmelser som anger vilka handlingar som ska bifogas en ansökan om verkställbarhetsförklaring (artikel 12.1) och som anger att domstolen kan begära in de ytterligare handlingar som behövs för att bedöma om det finns förutsättningar att förklara ett avgörande verkställbart (artikel 12.2).

Till följd av tillägget i första meningen tillämpas enligt *andra meningen* lagen om domstolsärenden (ärendelagen) vid handläggning i domstol i övrigt av ärenden om verkställbarhetsförklaring enligt 2019 års Haagkonvention. Ärendelagen innehåller regler om bland annat domstolarnas sammansättning (3 §), vilka uppgifter en ansökan ska innehålla (6 §), brister i en inledande skrivelse m.m. (9 och 10 §§) och handläggningen i allmänhet. Av ärendelagen framgår att beslut får överklagas till hovrätten respektive Högsta domstolen och att prövningstillstånd krävs i båda instanserna (39 och 40 §§). I fråga om översättning av handlingar tillämpas 48 § ärendelagen i stället för konventionens bestämmelse om översättning av handlingar som bifogas ansökan (jfr artikel 12.4).

19 §

Om ett avgörande förklaras verkställbart enligt 2005 års Haagkonvention eller 2019 års Haagkonvention, verkställs avgörandet enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Paragrafen reglerar vad som gäller för verkställighet av ett utländskt avgörande som förklaras verkställbart enligt 2005 års Haagkonvention eller 2019 års Haagkonvention. Övervägandena finns i avsnitt 6.4.

I paragrafen görs ett tillägg som innebär att ett utländskt avgörande som förklaras verkställbart enligt 2019 års Haagkonvention verkställs enligt

utsökningsbalken. En ansökan om verkställighet görs hos Kronofogdemyndigheten. Avgörandet verkställs på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft. Bestämmelserna om domar som inte har fått laga kraft i 3 kap. 4–10 §§ utsökningsbalken tillämpas alltså inte. Däremot finns det i konventionen regler som gör det möjligt för en domstol att skjuta upp prövningen av en ansökan om verkställbarhetsförklaring eller vägra att förklara en dom verkställbar, om domen i fråga har överklagats eller om tidsfristen för ett ordinärt överklagande ännu inte har löpt ut (artikel 4.4).

41. CONVENTION ON THE RECOGNITION AND ENFORCEMENT OF FOREIGN JUDGMENTS IN CIVIL OR COMMERCIAL MATTERS

(concluded 2 July 2019)

The Contracting Parties to the present Convention,

Desiring to promote effective access to justice for all and to facilitate rule-based multilateral trade and investment, and mobility, through judicial co-operation,

Believing that such co-operation can be enhanced through the creation of a uniform set of core rules on recognition and enforcement of foreign judgments in civil or commercial matters, to facilitate the effective recognition and enforcement of such judgments,

Convinced that such enhanced judicial co-operation requires, in particular, an international legal regime that provides greater predictability and certainty in relation to the global circulation of foreign judgments, and that is complementary to the *Convention of 30 June 2005 on Choice of Court Agreements*,

Have resolved to conclude this Convention to this effect and have agreed upon the following provisions –

CHAPTER I – SCOPE AND DEFINITIONS

Article 1 *Scope*

1. This Convention shall apply to the recognition and enforcement of judgments in civil or commercial matters. It shall not extend in particular to revenue, customs or administrative matters.
2. This Convention shall apply to the recognition and enforcement in one Contracting State of a judgment given by a court of another Contracting State.

Article 2 *Exclusions from scope*

1. This Convention shall not apply to the following matters –
 - (a) the status and legal capacity of natural persons;
 - (b) maintenance obligations;

- (c) other family law matters, including matrimonial property regimes and other rights or obligations arising out of marriage or similar relationships;
- (d) wills and succession;
- (e) insolvency, composition, resolution of financial institutions, and analogous matters;
- (f) the carriage of passengers and goods;
- (g) transboundary marine pollution, marine pollution in areas beyond national jurisdiction, ship-source marine pollution, limitation of liability for maritime claims, and general average;
- (h) liability for nuclear damage;
- (i) the validity, nullity, or dissolution of legal persons or associations of natural or legal persons, and the validity of decisions of their organs;
- (j) the validity of entries in public registers;
- (k) defamation;
- (l) privacy;
- (m) intellectual property;
- (n) activities of armed forces, including the activities of their personnel in the exercise of their official duties;
- (o) law enforcement activities, including the activities of law enforcement personnel in the exercise of their official duties;
- (p) anti-trust (competition) matters, except where the judgment is based on conduct that constitutes an anti-competitive agreement or concerted practice among actual or potential competitors to fix prices, make rigged bids, establish output restrictions or quotas, or divide markets by allocating customers, suppliers, territories or lines of commerce, and where such conduct and its effect both occurred in the State of origin;
- (q) sovereign debt restructuring through unilateral State measures.

2. A judgment is not excluded from the scope of this Convention where a matter to which this Convention does not apply arose merely as a preliminary question in the proceedings in which the judgment was given, and not as an object of the proceedings. In particular, the mere fact that such a matter arose by way of defence does not exclude a judgment from the Convention, if that matter was not an object of the proceedings.

3. This Convention shall not apply to arbitration and related proceedings.

4. A judgment is not excluded from the scope of this Convention by the mere fact that a State, including a government, a governmental agency or any person acting for a State, was a party to the proceedings.

5. Nothing in this Convention shall affect privileges and immunities of States or of international organisations, in respect of themselves and of their property.

Article 3
Definitions

1. In this Convention –
 - (a) “defendant” means a person against whom the claim or counterclaim was brought in the State of origin;
 - (b) “judgment” means any decision on the merits given by a court, whatever that decision may be called, including a decree or order, and a determination of costs or expenses of the proceedings by the court (including an officer of the court), provided that the determination relates to a decision on the merits which may be recognised or enforced under this Convention. An interim measure of protection is not a judgment.
2. An entity or person other than a natural person shall be considered to be habitually resident in the State –
 - (a) where it has its statutory seat;
 - (b) under the law of which it was incorporated or formed;
 - (c) where it has its central administration; or
 - (d) where it has its principal place of business.

CHAPTER II – RECOGNITION AND ENFORCEMENT

Article 4
General provisions

1. A judgment given by a court of a Contracting State (State of origin) shall be recognised and enforced in another Contracting State (requested State) in accordance with the provisions of this Chapter. Recognition or enforcement may be refused only on the grounds specified in this Convention.
2. There shall be no review of the merits of the judgment in the requested State. There may only be such consideration as is necessary for the application of this Convention.
3. A judgment shall be recognised only if it has effect in the State of origin, and shall be enforced only if it is enforceable in the State of origin.
4. Recognition or enforcement may be postponed or refused if the judgment referred to under paragraph 3 is the subject of review in the State of origin or if the time limit for seeking ordinary review has not expired. A refusal does not prevent a subsequent application for recognition or enforcement of the judgment.

Article 5
Bases for recognition and enforcement

1. A judgment is eligible for recognition and enforcement if one of the following requirements is met –

- (a) the person against whom recognition or enforcement is sought was habitually resident in the State of origin at the time that person became a party to the proceedings in the court of origin;
- (b) the natural person against whom recognition or enforcement is sought had their principal place of business in the State of origin at the time that person became a party to the proceedings in the court of origin and the claim on which the judgment is based arose out of the activities of that business;
- (c) the person against whom recognition or enforcement is sought is the person that brought the claim, other than a counterclaim, on which the judgment is based;
- (d) the defendant maintained a branch, agency, or other establishment without separate legal personality in the State of origin at the time that person became a party to the proceedings in the court of origin, and the claim on which the judgment is based arose out of the activities of that branch, agency, or establishment;
- (e) the defendant expressly consented to the jurisdiction of the court of origin in the course of the proceedings in which the judgment was given;
- (f) the defendant argued on the merits before the court of origin without contesting jurisdiction within the timeframe provided in the law of the State of origin, unless it is evident that an objection to jurisdiction or to the exercise of jurisdiction would not have succeeded under that law;
- (g) the judgment ruled on a contractual obligation and it was given by a court of the State in which performance of that obligation took place, or should have taken place, in accordance with
 - (i) the agreement of the parties, or
 - (ii) the law applicable to the contract, in the absence of an agreed place of performance, unless the activities of the defendant in relation to the transaction clearly did not constitute a purposeful and substantial connection to that State;
- (h) the judgment ruled on a lease of immovable property (tenancy) and it was given by a court of the State in which the property is situated;
- (i) the judgment ruled against the defendant on a contractual obligation secured by a right *in rem* in immovable property located in the State of origin, if the contractual claim was brought together with a claim against the same defendant relating to that right *in rem*;
- (j) the judgment ruled on a non-contractual obligation arising from death, physical injury, damage to or loss of tangible property, and the act or omission directly causing such harm occurred in the State of origin, irrespective of where that harm occurred;
- (k) the judgment concerns the validity, construction, effects, administration or variation of a trust created voluntarily and evidenced in writing, and –
 - (i) at the time the proceedings were instituted, the State of origin was designated in the trust instrument as a State in the courts of which disputes about such matters are to be determined; or
 - (ii) at the time the proceedings were instituted, the State of origin was expressly or impliedly designated in the trust instrument as the State in which the principal place of administration of the trust is situated.

This sub-paragraph only applies to judgments regarding internal aspects of a trust between persons who are or were within the trust relationship;

- (l) the judgment ruled on a counterclaim –
 - (i) to the extent that it was in favour of the counterclaimant, provided that the counterclaim arose out of the same transaction or occurrence as the claim; or
 - (ii) to the extent that it was against the counterclaimant, unless the law of the State of origin required the counterclaim to be filed in order to avoid preclusion;
- (m) the judgment was given by a court designated in an agreement concluded or documented in writing or by any other means of communication which renders information accessible so as to be usable for subsequent reference, other than an exclusive choice of court agreement.

For the purposes of this sub-paragraph, an “exclusive choice of court agreement” means an agreement concluded by two or more parties that designates, for the purpose of deciding disputes which have arisen or may arise in connection with a particular legal relationship, the courts of one State or one or more specific courts of one State to the exclusion of the jurisdiction of any other courts.

2. If recognition or enforcement is sought against a natural person acting primarily for personal, family or household purposes (a consumer) in matters relating to a consumer contract, or against an employee in matters relating to the employee’s contract of employment –

- (a) paragraph 1(e) applies only if the consent was addressed to the court, orally or in writing;
- (b) paragraph 1(f), (g) and (m) do not apply.

3. Paragraph 1 does not apply to a judgment that ruled on a residential lease of immovable property (tenancy) or ruled on the registration of immovable property. Such a judgment is eligible for recognition and enforcement only if it was given by a court of the State where the property is situated.

Article 6

Exclusive basis for recognition and enforcement

Notwithstanding Article 5, a judgment that ruled on rights *in rem* in immovable property shall be recognised and enforced if and only if the property is situated in the State of origin.

Article 7

Refusal of recognition and enforcement

1. Recognition or enforcement may be refused if –
 - (a) the document which instituted the proceedings or an equivalent document, including a statement of the essential elements of the claim –
 - (i) was not notified to the defendant in sufficient time and in such a way as to enable them to arrange for their defence, unless the defendant entered an appearance and presented their case without contesting notification in the court of origin, provided that the law of the State of origin permitted notification to be contested; or
 - (ii) was notified to the defendant in the requested State in a manner that is incompatible with fundamental principles of the requested State concerning service of documents;
 - (b) the judgment was obtained by fraud;

- (c) recognition or enforcement would be manifestly incompatible with the public policy of the requested State, including situations where the specific proceedings leading to the judgment were incompatible with fundamental principles of procedural fairness of that State and situations involving infringements of security or sovereignty of that State;
- (d) the proceedings in the court of origin were contrary to an agreement, or a designation in a trust instrument, under which the dispute in question was to be determined in a court of a State other than the State of origin;
- (e) the judgment is inconsistent with a judgment given by a court of the requested State in a dispute between the same parties; or
- (f) the judgment is inconsistent with an earlier judgment given by a court of another State between the same parties on the same subject matter, provided that the earlier judgment fulfils the conditions necessary for its recognition in the requested State.

2. Recognition or enforcement may be postponed or refused if proceedings between the same parties on the same subject matter are pending before a court of the requested State, where –

- (a) the court of the requested State was seised before the court of origin; and
- (b) there is a close connection between the dispute and the requested State.

A refusal under this paragraph does not prevent a subsequent application for recognition or enforcement of the judgment.

Article 8 *Preliminary questions*

1. A ruling on a preliminary question shall not be recognised or enforced under this Convention if the ruling is on a matter to which this Convention does not apply or on a matter referred to in Article 6 on which a court of a State other than the State referred to in that Article ruled.

2. Recognition or enforcement of a judgment may be refused if, and to the extent that, the judgment was based on a ruling on a matter to which this Convention does not apply, or on a matter referred to in Article 6 on which a court of a State other than the State referred to in that Article ruled.

Article 9 *Severability*

Recognition or enforcement of a severable part of a judgment shall be granted where recognition or enforcement of that part is applied for, or only part of the judgment is capable of being recognised or enforced under this Convention.

Article 10 *Damages*

1. Recognition or enforcement of a judgment may be refused if, and to the extent that, the judgment awards damages, including exemplary or punitive damages, that do not compensate a party for actual loss or harm suffered.

2. The court addressed shall take into account whether and to what extent the damages awarded by the court of origin serve to cover costs and expenses relating to the proceedings.

Article 11

Judicial settlements (transactions judiciaires)

Judicial settlements (*transactions judiciaires*) which a court of a Contracting State has approved, or which have been concluded in the course of proceedings before a court of a Contracting State, and which are enforceable in the same manner as a judgment in the State of origin, shall be enforced under this Convention in the same manner as a judgment.

Article 12

Documents to be produced

1. The party seeking recognition or applying for enforcement shall produce –
 - (a) a complete and certified copy of the judgment;
 - (b) if the judgment was given by default, the original or a certified copy of a document establishing that the document which instituted the proceedings or an equivalent document was notified to the defaulting party;
 - (c) any documents necessary to establish that the judgment has effect or, where applicable, is enforceable in the State of origin;
 - (d) in the case referred to in Article 11, a certificate of a court (including an officer of the court) of the State of origin stating that the judicial settlement or a part of it is enforceable in the same manner as a judgment in the State of origin.
2. If the terms of the judgment do not permit the court addressed to verify whether the conditions of this Chapter have been complied with, that court may require any necessary documents.
3. An application for recognition or enforcement may be accompanied by a document relating to the judgment, issued by a court (including an officer of the court) of the State of origin, in the form recommended and published by the Hague Conference on Private International Law.
4. If the documents referred to in this Article are not in an official language of the requested State, they shall be accompanied by a certified translation into an official language, unless the law of the requested State provides otherwise.

Article 13

Procedure

1. The procedure for recognition, declaration of enforceability or registration for enforcement, and the enforcement of the judgment, are governed by the law of the requested State unless this Convention provides otherwise. The court of the requested State shall act expeditiously.
2. The court of the requested State shall not refuse the recognition or enforcement of a judgment under this Convention on the ground that recognition or enforcement should be sought in another State.

Article 14
Costs of proceedings

1. No security, bond or deposit, however described, shall be required from a party who in one Contracting State applies for enforcement of a judgment given by a court of another Contracting State on the sole ground that such party is a foreign national or is not domiciled or resident in the State in which enforcement is sought.
2. An order for payment of costs or expenses of proceedings, made in a Contracting State against any person exempt from requirements as to security, bond, or deposit by virtue of paragraph 1 or of the law of the State where proceedings have been instituted, shall, on the application of the person entitled to the benefit of the order, be rendered enforceable in any other Contracting State.
3. A State may declare that it shall not apply paragraph 1 or designate by a declaration which of its courts shall not apply paragraph 1.

Article 15
Recognition and enforcement under national law

Subject to Article 6, this Convention does not prevent the recognition or enforcement of judgments under national law.

CHAPTER III – GENERAL CLAUSES

Article 16
Transitional provision

This Convention shall apply to the recognition and enforcement of judgments if, at the time the proceedings were instituted in the State of origin, the Convention had effect between that State and the requested State.

Article 17
Declarations limiting recognition and enforcement

A State may declare that its courts may refuse to recognise or enforce a judgment given by a court of another Contracting State if the parties were resident in the requested State, and the relationship of the parties and all other elements relevant to the dispute, other than the location of the court of origin, were connected only with the requested State.

Article 18
Declarations with respect to specific matters

1. Where a State has a strong interest in not applying this Convention to a specific matter, that State may declare that it will not apply the Convention to that matter. The State making such a declaration shall ensure that the declaration is no broader than necessary and that the specific matter excluded is clearly and precisely defined.
2. With regard to that matter, the Convention shall not apply –
 - (a) in the Contracting State that made the declaration;

- (b) in other Contracting States, where recognition or enforcement of a judgment given by a court of a Contracting State that made the declaration is sought.

Article 19

Declarations with respect to judgments pertaining to a State

1. A State may declare that it shall not apply this Convention to judgments arising from proceedings to which any of the following is a party –

- (a) that State, or a natural person acting for that State; or
- (b) a government agency of that State, or a natural person acting for such a government agency.

The State making such a declaration shall ensure that the declaration is no broader than necessary and that the exclusion from scope is clearly and precisely defined. The declaration shall not distinguish between judgments where the State, a government agency of that State or a natural person acting for either of them is a defendant or claimant in the proceedings before the court of origin.

2. Recognition or enforcement of a judgment given by a court of a State that made a declaration pursuant to paragraph 1 may be refused if the judgment arose from proceedings to which either the State that made the declaration or the requested State, one of their government agencies or a natural person acting for either of them is a party, to the same extent as specified in the declaration.

Article 20

Uniform interpretation

In the interpretation of this Convention, regard shall be had to its international character and to the need to promote uniformity in its application.

Article 21

Review of operation of the Convention

The Secretary General of the Hague Conference on Private International Law shall at regular intervals make arrangements for review of the operation of this Convention, including any declarations, and shall report to the Council on General Affairs and Policy.

Article 22

Non-unified legal systems

1. In relation to a Contracting State in which two or more systems of law apply in different territorial units with regard to any matter dealt with in this Convention –

- (a) any reference to the law or procedure of a State shall be construed as referring, where appropriate, to the law or procedure in force in the relevant territorial unit;
- (b) any reference to the court or courts of a State shall be construed as referring, where appropriate, to the court or courts in the relevant territorial unit;

- (c) any reference to a connection with a State shall be construed as referring, where appropriate, to a connection with the relevant territorial unit;
 - (d) any reference to a connecting factor in relation to a State shall be construed as referring, where appropriate, to that connecting factor in relation to the relevant territorial unit.
2. Notwithstanding paragraph 1, a Contracting State with two or more territorial units in which different systems of law apply shall not be bound to apply this Convention to situations which involve solely such different territorial units.
 3. A court in a territorial unit of a Contracting State with two or more territorial units in which different systems of law apply shall not be bound to recognise or enforce a judgment from another Contracting State solely because the judgment has been recognised or enforced in another territorial unit of the same Contracting State under this Convention.
 4. This Article shall not apply to Regional Economic Integration Organisations.

Article 23

Relationship with other international instruments

1. This Convention shall be interpreted so far as possible to be compatible with other treaties in force for Contracting States, whether concluded before or after this Convention.
2. This Convention shall not affect the application by a Contracting State of a treaty that was concluded before this Convention.
3. This Convention shall not affect the application by a Contracting State of a treaty concluded after this Convention as concerns the recognition or enforcement of a judgment given by a court of a Contracting State that is also a Party to that treaty. Nothing in the other treaty shall affect the obligations under Article 6 towards Contracting States that are not Parties to that treaty.
4. This Convention shall not affect the application of the rules of a Regional Economic Integration Organisation that is a Party to this Convention as concerns the recognition or enforcement of a judgment given by a court of a Contracting State that is also a Member State of the Regional Economic Integration Organisation where –
 - (a) the rules were adopted before this Convention was concluded; or
 - (b) the rules were adopted after this Convention was concluded, to the extent that they do not affect the obligations under Article 6 towards Contracting States that are not Member States of the Regional Economic Integration Organisation.

CHAPTER IV – FINAL CLAUSES

Article 24

Signature, ratification, acceptance, approval or accession

1. This Convention shall be open for signature by all States.
2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval by the signatory States.

3. This Convention shall be open for accession by all States.
4. Instruments of ratification, acceptance, approval or accession shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands, depositary of the Convention.

Article 25

Declarations with respect to non-unified legal systems

1. If a State has two or more territorial units in which different systems of law apply in relation to matters dealt with in this Convention, it may declare that the Convention shall extend to all its territorial units or only to one or more of them. Such a declaration shall state expressly the territorial units to which the Convention applies.
2. If a State makes no declaration under this Article, the Convention shall extend to all territorial units of that State.
3. This Article shall not apply to Regional Economic Integration Organisations.

Article 26

Regional Economic Integration Organisations

1. A Regional Economic Integration Organisation which is constituted solely by sovereign States and has competence over some or all of the matters governed by this Convention may sign, accept, approve or accede to this Convention. The Regional Economic Integration Organisation shall in that case have the rights and obligations of a Contracting State, to the extent that the Organisation has competence over matters governed by this Convention.
2. The Regional Economic Integration Organisation shall, at the time of signature, acceptance, approval or accession, notify the depositary in writing of the matters governed by this Convention in respect of which competence has been transferred to that Organisation by its Member States. The Organisation shall promptly notify the depositary in writing of any changes to its competence as specified in the most recent notice given under this paragraph.
3. For the purposes of the entry into force of this Convention, any instrument deposited by a Regional Economic Integration Organisation shall not be counted unless the Regional Economic Integration Organisation declares in accordance with Article 27(1) that its Member States will not be Parties to this Convention.
4. Any reference to a "Contracting State" or "State" in this Convention shall apply equally, where appropriate, to a Regional Economic Integration Organisation.

Article 27

Regional Economic Integration Organisation as a Contracting Party without its Member States

1. At the time of signature, acceptance, approval or accession, a Regional Economic Integration Organisation may declare that it exercises competence over all the matters governed by this Convention and that its Member States will not be Parties to this Convention but shall be bound by virtue of the signature, acceptance, approval or accession of the Organisation.

2. In the event that a declaration is made by a Regional Economic Integration Organisation in accordance with paragraph 1, any reference to a “Contracting State” or “State” in this Convention shall apply equally, where appropriate, to the Member States of the Organisation.

Article 28
Entry into force

1. This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of the period during which a notification may be made in accordance with Article 29(2) with respect to the second State that has deposited its instrument of ratification, acceptance, approval or accession referred to in Article 24.

2. Thereafter this Convention shall enter into force –

- (a) for each State subsequently ratifying, accepting, approving or acceding to it, on the first day of the month following the expiration of the period during which notifications may be made in accordance with Article 29(2) with respect to that State;
- (b) for a territorial unit to which this Convention has been extended in accordance with Article 25 after the Convention has entered into force for the State making the declaration, on the first day of the month following the expiration of three months after the notification of the declaration referred to in that Article.

Article 29
Establishment of relations pursuant to the Convention

1. This Convention shall have effect between two Contracting States only if neither of them has notified the depositary regarding the other in accordance with paragraph 2 or 3. In the absence of such a notification, the Convention has effect between two Contracting States from the first day of the month following the expiration of the period during which notifications may be made.

2. A Contracting State may notify the depositary, within 12 months after the date of the notification by the depositary referred to in Article 32(a), that the ratification, acceptance, approval or accession of another State shall not have the effect of establishing relations between the two States pursuant to this Convention.

3. A State may notify the depositary, upon the deposit of its instrument pursuant to Article 24(4), that its ratification, acceptance, approval or accession shall not have the effect of establishing relations with a Contracting State pursuant to this Convention.

4. A Contracting State may at any time withdraw a notification that it has made under paragraph 2 or 3. Such a withdrawal shall take effect on the first day of the month following the expiration of three months following the date of notification.

Article 30
Declarations

1. Declarations referred to in Articles 14, 17, 18, 19 and 25 may be made upon signature, ratification, acceptance, approval or accession or at any time thereafter, and may be modified or withdrawn at any time.

2. Declarations, modifications and withdrawals shall be notified to the depositary.

3. A declaration made at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession shall take effect simultaneously with the entry into force of this Convention for the State concerned.

4. A declaration made at a subsequent time, and any modification or withdrawal of a declaration, shall take effect on the first day of the month following the expiration of three months following the date on which the notification is received by the depositary.

5. A declaration made at a subsequent time, and any modification or withdrawal of a declaration, shall not apply to judgments resulting from proceedings that have already been instituted before the court of origin when the declaration takes effect.

Article 31 *Denunciation*

1. A Contracting State to this Convention may denounce it by a notification in writing addressed to the depositary. The denunciation may be limited to certain territorial units of a non-unified legal system to which this Convention applies.

2. The denunciation shall take effect on the first day of the month following the expiration of 12 months after the date on which the notification is received by the depositary. Where a longer period for the denunciation to take effect is specified in the notification, the denunciation shall take effect upon the expiration of such longer period after the date on which the notification is received by the depositary.

Article 32 *Notifications by the depositary*

The depositary shall notify the Members of the Hague Conference on Private International Law, and other States and Regional Economic Integration Organisations which have signed, ratified, accepted, approved or acceded to this Convention in accordance with Articles 24, 26 and 27 of the following –

- (a) the signatures, ratifications, acceptances, approvals and accessions referred to in Articles 24, 26 and 27;
- (b) the date on which this Convention enters into force in accordance with Article 28;
- (c) the notifications, declarations, modifications and withdrawals referred to in Articles 26, 27, 29 and 30; and
- (d) the denunciations referred to in Article 31.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at The Hague, on the 2nd day of July 2019, in the English and French languages, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Kingdom of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through diplomatic channels, to each of the Members of the Hague Conference on Private International Law at the time of its Twenty-Second Session and to each of the other States which have participated in that Session.

Sammanfattning av promemorian 2019 års Haagkonvention om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område

Prop. 2022/23:95
Bilaga 2

Inom ramen för Haagkonferensen för internationell privaträtt antogs år 2019 konventionen om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område. Konventionens syfte är att förbättra tillgången till effektiva rättsmedel vid gränsöverskridande handel och investeringar. Konventionens regler innebär att konventionsstaterna åtar sig att erkänna och verkställa domar som meddelats av en domstol i en annan konventionsstat. Erkännande och verkställighet kan endast vägras på de grunder som anges i konventionen, exempelvis om det skulle stå i uppenbar strid med grunderna för rättsordningen att erkänna eller verkställa avgörandet.

EU har tillträtt konventionen. I och med EU:s tillträde kommer unionens medlemsstater, inklusive Sverige, att bli bundna av konventionen. I denna promemoria lämnas förslag till de författningsändringar som krävs för att konventionen ska kunna tillämpas i Sverige. Det handlar bl.a. om bestämmelser om vilka domstolar som kan pröva en ansökan om verkställbarhetsförklaring och om förfarandet för den prövningen. Konventionen förutses träda i kraft den 1 september 2023. Författningsändringarna föreslås därför träda i kraft samma dag.

Promemorians lagförslag

Förslag till lag om ändring i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden¹

dels att 1 och 17–19 §§ ska ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast efter 16 § ska lyda ”Verkställbarhet och verkställighet enligt 2005 års Haagkonvention och 2019 års Haagkonvention”.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §²

Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2012 års Bryssel I-förordning),

2. rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2000 års Bryssel I-förordning),

3. konventionen den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område jämte tillträdeskonventioner (Brysselkonventionen),

4. konventionen den 30 oktober 2007 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Luganokonventionen),

5. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (förordningen om den europeiska exekutionstiteln), *och*

6. Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention).

5. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (förordningen om den europeiska exekutionstiteln),

6. Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention), *och*

7. *Haagkonventionen av den 2 juli 2019 om erkännande och verkställighet av utländska domar på*

¹ Senaste lydelse av rubriken närmast efter 16 § 2015:428 (jfr 2015:548).

² Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

Genom första stycket 1 och 2 kompletterar lagens bestämmelser även avtalet den 19 oktober 2005 mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Danmarksavtalet), eftersom 2012 års Bryssel I-förordning och 2000 års Bryssel I-förordning tillämpas i förhållandet mellan EU och Danmark till följd av detta avtal.

17 §³

En ansökan om att ett avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2005 års Haagkonvention görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver.

En ansökan om att ett avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2005 års Haagkonvention eller 2019 års Haagkonvention görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver.

18 §⁴

I artikel 13.1 och 13.2 i 2005 års Haagkonvention finns bestämmelser om vilka handlingar som ska bifogas en ansökan som avses i 17 § och om komplettering i vissa fall. Vid handläggning i domstol tillämpas i övrigt lagen (1996:242) om domstolsärenden.

I artikel 13.1 och 13.2 i 2005 års Haagkonvention och i artikel 12.1 och 12.2 i 2019 års Haagkonvention finns bestämmelser om vilka handlingar som ska bifogas en ansökan som avses i 17 § och om komplettering i vissa fall. Vid handläggning i domstol tillämpas i övrigt lagen (1996:242) om domstolsärenden.

19 §⁵

Om ett avgörande förklaras verkställbart enligt 2005 års Haagkonvention, verkställs avgörandet enligt utskökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Om ett avgörande förklaras verkställbart enligt 2005 års Haagkonvention eller 2019 års Haagkonvention, verkställs avgörandet enligt utskökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Denna lag träder i kraft den 1 september 2023.

³ Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

⁴ Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

⁵ Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

Förteckning över remissinstanserna

Efter remiss har yttranden över promemorian lämnats av Arbetsdomstolen, Domstolsverket, Göta hovrätt, Göteborgs tingsrätt, Justitiekanslern, Kommerskollegium, Konsumentverket, Kronofogdemyndigheten, Lunds universitet (Juridiska fakulteten), Malmö tingsrätt, Nacka tingsrätt, Riksdagens ombudsmän, Skatteverket, Svea hovrätt, Sveriges advokatsamfund, Umeå tingsrätt och Uppsala universitet (Juridiska fakulteten).

Stockholms handelskammare, Svensk Handel och Svenskt Näringsliv har inte inkommit med något yttrande.

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2023-03-01

Närvarande: Justitierådet Mahmut Baran, f.d. justitierådet Mari Andersson och justitierådet Stefan Reimer

Erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område – 2019 års Haagkonvention

Enligt en lagrådsremiss den 16 februari 2023 har regeringen (Justitiedepartementet) beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om ändring i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden.

Förslaget har inför Lagrådet föredragits av rätts-sakkunnige Sofiane Anaya.

Lagrådet lämnar förslaget utan erinran.

Justitiedepartementet

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 30 mars 2023

Närvarande: statsminister Kristersson, ordförande, och statsråden Busch, Billström, Svantesson, Ankarberg Johansson, Edholm, J Pehrson, Jonson, Roswall, Forssmed, Slottner, M Persson, Malmer Stenergard, Kullgren, Liljestrand, Brandberg, Bohlin, Pourmokhtari

Föredragande: statsrådet Malmer Stenergard

Regeringen beslutar proposition Erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område – 2019 års Haagkonvention